

Sygn. akt VI U 534/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy G. S.

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem G. S.

od decyzji (...) w W.

z dnia 27 września 2019 roku, znak (...) - (...) oraz

z dnia 17 stycznia 2020 roku, znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia 27 września 2019 roku, znak (...) - (...), w ten sposób, że przyznaje G. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 maja 2019 roku do dnia 1 października 2019 roku,
2. zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia 17 stycznia 2020 roku, znak (...), w ten sposób, że przyznaje G. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 października 2019 roku do dnia 3 listopada 2019 roku,
3. zasądza od (...) w W. na rzecz G. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...) (...) (...)

Sygn. akt VI U 534/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 września 2019 roku, znak (...) - (...), (...) w W. odmówił G. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 maja 2019 roku do dnia 1 października 2019 roku.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2020 roku, znak (...), (...) w W. odmówił G. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 października 2019 roku do dnia 3 listopada 2019 roku.

G. S. wniosła odwołania od powyższych decyzji, wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 maja 2019 roku do dnia 1 października 2019 roku oraz prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 października 2019 roku do dnia 3 listopada 2019 roku.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie.

Sąd ustalił, co następuje:

G. S. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą. Ubezpieczona była niezdolna do pracy w okresie:

1. od 16 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku,
2. od 19 maja 2018 roku do 15 kwietnia 2019 roku oraz
3. od 6 maja 2019 roku do 3 listopada 2019 roku.

(okoliczności bezsporne, dokumentacja medyczna, opinie biegłych sądowych)

Decyzją z dnia 27 września 2019 roku, znak (...) - (...), (...) w W. odmówił G. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 maja 2019 roku do dnia 1 października 2019 roku.

Kolejną decyzją z dnia 17 stycznia 2020 roku, znak (...), (...) w W. odmówił G. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 października 2019 roku do dnia 3 listopada 2019 roku.

W uzasadnieniu ww. decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczona w dniu 17 października 2018 roku wykorzystwała pełen okres zasiłkowy 182 dni. Następnie odwołująca przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym od 18 października 2018 roku do 15 kwietnia 2019 roku. Ponowna niezdolność do pracy powstała od dnia 6 maja 2019 roku. Zdaniem (...) w W. choroby, które powodowały niezdolność do pracy w okresach od 16 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku, od 19 maja 2018 roku do 15 kwietnia 2019 roku oraz od 6 maja 2019 roku są chorobami współistniejącymi i podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

(akta rentowe (...) w W.)

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kpc w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia (...) w W. i twierdzeń odwołującej, postanowieniem z dnia 6 grudnia 2019 roku Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu psychiatrii celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującej G. S. w okresach od 16 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku, od 19 maja 2018 roku do 15 kwietnia 2019 roku oraz od 6 maja 2019 roku do 1 października 2019 roku była spowodowana tą samą chorobą, chorobami współistniejącymi, czy też różnymi chorobami.

(postanowienie z karty 8 akt sprawy)

W swoich dwóch opiniach z dnia 18 lutego 2020 roku oraz z dnia 2020 roku biegły Sądu Okręgowego w Warszawie z zakresu psychiatrii S. K. wskazał, że schorzenia F32 (zaburzenia depresyjne), na które G. S. w 2018 roku otrzymywała zwolnienia lekarskie od psychiatrii nie są tożsame ze schorzeniami M17 (choroba zwyrodnieniowa stawów), na które otrzymywała zwolnienia w 2019 roku od chirurga. Były to różne choroby.

Analiza akt sprawy wskazuje, że niewątpliwie zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa u G. S. nie powstały nagle i współistniały w okresach niezdolności do pracy o nr M17. Fakt współistnienia tych schorzeń nie świadczy, że były one przyczyną niezdolności do pracy G. S.. Zwolnienia lekarskie nie były wydawane naprzemiennie. W dokumentacji psychiatrycznej nie wspomniano o dolegliwościach ze strony kręgosłupa.

(opinie biegłego Sądu Okręgowego w Warszawie z zakresu psychiatrii S. K. z kart od 38 do 40 oraz od 54 do 56)

Ponadto zgodnie z wnioskiem organu rentowego, Sąd na podstawie art. 278 § 1 kpc w dniu 1 kwietnia 2020 roku dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu ortopedii celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującej G. S. w okresach od 16 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku, od 19 maja 2018 roku do 15 kwietnia 2019 roku oraz od 6 maja 2019 roku do 1 października 2019 roku była spowodowana tą samą chorobą, chorobami współistniejącymi, czy też różnymi chorobami i jakimi.

(postanowienie z karty 60 akt sprawy)

Także i kolejny biegły – lekarz K. K. specjalista ortopeda - traumatolog – wskazał, że choroby F32 i M47 są różnymi chorobami.

Z dokumentacji medycznej wynika, że ubezpieczona leczyła się:

- od 16 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku z powodu schorzenia F32 – epizod depresyjny,
- od 19 maja 2018 roku do 15 kwietnia 2019 roku z powodu schorzenia F32 – epizod depresyjny,
- od 6 maja 2019 roku z powodu schorzenia M47 – choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa.

Także biegły lekarz K. K. specjalista ortopeda - traumatolog podkreślił, że choroby F32 i M47 w ww. okresach współistniały ze sobą, jednak powodowały niezdolność do pracy w różnych okresach, wyżej wymienionych.

(opinia biegłego lekarza K. K. specjalisty ortopedy - traumatologa z karty 76)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach (...) w W., a także w oparciu o dowody z 3 opinii pisemnych biegłego Sądu Okręgowego w Warszawie z zakresu psychiatrii S. K. oraz biegłego lekarza K. K. specjalisty ortopedy - traumatologa.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił dowody z 3 opinii pisemnych biegłego Sądu Okręgowego w Warszawie z zakresu psychiatrii S. K. oraz biegłego lekarza K. K. specjalisty ortopedy - traumatologa. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

W takiej sytuacji, mając na względzie całokształt wszystkich wyjaśnionych okoliczności związanych z ustaleniem stanu zdrowia odwołującej, Sąd nie widział podstaw do uzupełniania opinii lub rozszerzenia materiału dowodowego z urzędu. Zatem brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Sąd zważył, co następuje:

Organ rentowy, uzasadniając zajęte w sprawie stanowisko, wskazał na przepisy regulacji zawartych w art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zgodnie z art. 8 ustawy o świadczeniach, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a w przypadku, gdy taka niezdolność do pracy jest spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni.

Jednocześnie art. 9 wskazanej ustawy zawiera zasady odnośnie sposobu zaliczania poszczególnych okresów niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego. Zgodnie z nim do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że (...) w W. przyjął, że okres zasiłkowy wynoszący 182 dni został przez odwołującą wyczerpany z dniem 17 października 2018 roku. Zdaniem Zakładu choroby, które powodowały niezdolność do pracy w okresach od 16 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku, od 19 maja 2018 roku do 15 kwietnia 2019 roku oraz od 6 maja 2019 roku są chorobami współistniejącymi i podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

Celem ustalenia czy niezdolność do pracy odwołującej była spowodowana tą samą chorobą, czy różnymi chorobami, konieczne było dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu schorzeń odwołującej.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy były 3 opinie pisemne biegłego Sądu Okręgowego w Warszawie z zakresu psychiatrii S. K. oraz biegłego lekarza K. K. specjalisty ortopedy - traumatologa. Biegli jednoznacznie stwierdzili, że zaburzenia depresyjne, na które G. S. w 2018 roku otrzymywała zwolnienia lekarskie od psychiatrii, nie są tożsame ze schorzeniami choroby zwyrodnieniowej, na które otrzymywała zwolnienia w 2019 roku od chirurga. Były to różne choroby.

Wobec powyższego odwołująca jest uprawniona do zasiłku chorobowego za sporny w niniejszej sprawie okres.

Jednocześnie Sąd wyjaśnia, że brak jest podstaw do zanegowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłych. Sąd uznał, że 3 opinie pisemne biegłego Sądu Okręgowego w Warszawie z zakresu psychiatrii S. K. oraz biegłego lekarza K. K. specjalisty ortopedy - traumatologa, które zostały oparte na dokumentacji i badaniu odwołującej, są rzetelne, wzajemnie się uzupełniają i zasługują na przyznanie wiarygodności. Zostały sporządzone w sprawie w sposób obiektywny, rzetelny i pełny, a ich wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną, zebraniem wywiadu oraz bezpośrednim badaniem wnioskodawczyni. Zdaniem Sądu opinie są pełne, uwzględniające istniejące u odwołującej schorzenia oraz stopień ich nasilenia.

Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Sąd podzielił dokonane w ww. opiniach ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i ww. przepisów zmienił zaskarżone decyzje (...) w W. z dnia:

- 27 września 2019 roku, znak (...) - (...)

- 17 stycznia 2020 roku, znak (...)

w ten sposób, że przyznał G. S. prawo do zasiłku chorobowego za dwa sporne okresy: od dnia 29 maja 2019 roku do dnia 1 października 2019 roku oraz od dnia 2 października 2019 roku do dnia 3 listopada 2019 roku.

O kosztach procesu orzeczono z uwzględnieniem wyniku sprawy. Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, kwota zwrotu kosztów zastępstwa procesowego należna odwołującej od organu rentowego wynosi 180 zł, gdyż radca prawny reprezentował G. S. w sprawie z odwołania od decyzji z dnia 27 września 2019 roku, znak (...)- (...).